

Dr Roger Green, Chrześcijaństwo amerykańskie, sesja 2 2, Neo-ortodoksja i kryzys społeczny, część 2

© 2024 Roger Green i Ted Hildebrandt

To jest dr Roger Green i jego wykład na temat amerykańskiego chrześcijaństwa. To sesja 22, Neo-ortodoksja i kryzys społeczny, część 2.

Neo-ortodoksja i kryzys społeczny. Och, myślę, że skończyliśmy tę część. Czy nie powiedzieliśmy pięciu rzeczy o jego teologii? Powiedzieliśmy to. Okej, więc jesteśmy teraz przy C, Neo-ortodoksja i kryzys społeczny, Człowiek moralny i społeczeństwo moralne.

Przedstawię wstęp. W moim wstępie opowiem o Reinholdzie i Richardzie Niebuhr razem. A potem ich rozdzielę.

I zobaczymy Reinholda i Richarda Niebuhra. Najpierw zatrzymaj się, a potem zobaczymy H. Richarda Niebuhra. Następnie przejdziemy do numeru D i do książki zatytułowanej Christ and Culture.

Ilu z was przeczytało Christ and Culture na innym, może innym kursie? Ktoś? Christ and Culture? To bardzo, przeczytałeś całość? Nie przeczytałeś całości. To bardzo, bardzo ważna książka, aby spróbować zrozumieć neoortodoksję i podejście neoortodoksji do współczesnego świata i tak dalej. Więc do tego dojdziemy.

Okej, więc po pierwsze, oto wprowadzenie. Okej, teraz macie tu dwóch braci, którzy stali się bardzo ważni w amerykańskim chrześcijaństwie. Reinhold Niebuhr, oto jego daty, i jego brat H. Richard Niebuhr, oto jego daty.

Oboje wychowali się w domu pasterskim w kościele zwanym Niemieckim Kościołem Ewangelickim. Wychowali się więc w tym Niemieckim Kościele Ewangelickim, który jest swego rodzaju kościołem będącym odgałęzieniem niemieckiego pietyzmu. Wychowali się więc w pasterskim domu teologicznym, Niemieckim Kościele Ewangelickim, i w ten sposób są trochę jak Rauschenbusch, ponieważ Rauschenbusch wychował się w domu pasterskim, ale wychował się w niemieckim kościele baptystycznym, trochę innej denominacji.

Ale podobnie jak Rauschenbusch, bracia Niebuhr byliby bardzo zaznajomieni, nie tylko z amerykańską sceną religijną, ale także z europejską sceną religijną i z niemiecką teologią. To więc dobrze im posłuży do tego, co będą próbowali zrobić. Więc obaj bracia naprawdę wychowali się w tej naprawdę cudownej tradycji.

Oboje ukończyli studia licencjackie w Missouri, ale potem oboje poszli do Yale. Ciekawe, że ona, myślę, że wczoraj też wspomniała o Yale, ale oboje poszli do Yale. Więc, okej, teraz co się dzieje po ich edukacji w Yale, to idą w dwóch różnych kierunkach zawodowych, ale oba kierunki są naprawdę bardzo ważne dla amerykańskiego chrześcijaństwa i amerykańskiej teologii, amerykańskiej teologii chrześcijańskiej.

Reinhold Niebuhr, przede wszystkim, zaczynał jako pastor w Detroit i był pastorem w Detroit przez 11 lat. Więc w Detroit Reinhold Niebuhr widział dokładnie te rzeczy, o których mówiliśmy w kontekście kryzysu społecznego, długich godzin pracy, niskich płac, okropnych warunków życia, pracujących dzieci, tego typu rzeczy. Widział to na własne oczy w Detroit.

Łatwo jest porównać go do Rauschenbuscha, ponieważ Rauschenbusch również spędził 11 lat w Nowym Jorku, widząc to samo. Wcześniej, oczywiście, wyprzedził Reinholda Niebuhra, ale to jest doświadczenie Niebuhra. Tak więc doświadczenie Rauschenbuscha w Nowym Jorku lata wcześniej było dokładnie tym samym doświadczeniem, co Niebuhr w Detroit lata później w tej 11-letniej postudze duszpasterskiej.

Teraz, po 11 latach, Reinhold Niebuhr odchodzi i idzie do Union Theological Seminary w Nowym Jorku. Teraz, pamiętacie historię Union ze sprawą Briggsa, prawda? Pamiętacie to. Union stało się, było seminarium presbiteriańskim, ponieważ sprawa Briggsa stała się teraz niezależnym seminarium.

Reinhold Niebuhr uczęszcza do Union Seminary i przez resztę swojego życia zawodowego naucza w Union. I to był czas, kiedy zaczął nauczać w Union. To był czas, kiedy Union stał się bardzo ważny w amerykańskim życiu teologicznym, ponieważ Paul Tillich nauczał w Union, a filozof-teolog nauczał w Union. Dietrich Bonhoeffer przyjechał do Union Seminary na rok, więc Bonhoeffer był związany z Union przez ten rok, kiedy był swego rodzaju studentem studiów podyplomowych.

Tak więc Union Theological Seminary stało się bardzo ważnym poligonem szkoleniowym, ale było również bardzo ważnym rodzajem intelektualnego życia seminaryjnego dla amerykańskiej teologii. Tak więc Reinhold Niebuhr idzie do Union. Richard Niebuhr, jego brat H. Richard Niebuhr, obierają nieco inną ścieżkę.

Richard Niebuhr kończy jako wykładowca na Uniwersytecie Yale. Richard Niebuhr zostaje więc profesorem na Yale i spędza tam swój czas i wpływy. Reinhold Niebuhr jest więc w Union, Richard Niebuhr jest w Yale i przez około 25 lat w zasadzie dominowali na amerykańskiej scenie teologicznej.

I oto, zaraz się z wami zgodzę, jeden cytat: przez ponad ćwierć wieku obaj panowie, wraz z wieloma sympatycznymi, choć nie zawsze podobnie myślącymi kolegami,

uczynili te dwie instytucje żywymi i wpływowymi ośrodkami teologicznego fermentu. I tak oto macie braci Niebuhr w Union i w Yale, i stali się naprawdę bardzo, bardzo ważni. Wspomnę tylko, że mamy pytanie, ale wspomnę jeszcze raz, że chcemy wspomnieć o tym, o czym wspomnieliśmy z Bartem.

Zauważ, że Reinhold Niebuhr jest również uznawany za publicznego teologa. Reinhold Niebuhr był bardzo, bardzo ważną postacią publiczną jako duchowny i teolog w Ameryce, tak bardzo, że Time Magazine, w swoim wydaniu z okazji 25. rocznicy, był facetem, którego umieścili na okładce Time Magazine. A potem jest zdjęcie jego brata, H. Richarda Niebuhra.

Więc, całkiem ważne osoby tutaj. Jak bardzo liberalizm jest częścią? Dobrze, zagłębimy się w każdą z nich trochę i może o tym porozmawiamy. Zasadniczo, jeśli mielibyśmy ich jakoś przypiąć, to obaj byli profesorami etyki, zasadniczo w Union i na Yale.

Terminu liberalny nie chciałbyś stosować do tych ludzi, ponieważ kiedy już się pojawiają, reagują przeciwko protestanckiemu liberalizmowi. W pewnym sensie walczą przeciwko protestanckiemu liberalizmowi po lewej stronie i przeciwko amerykańskiemu fundamentalizmowi po prawej stronie. Próbują więc skonstruować dobrą, solidną, umiarkowaną teologię biblijną dla protestantyzmu.

Czy to pomaga? Termin liberalny nie pasowałby do żadnego z nich, ani do Karla Bartha. Czasami ktoś mi powie, cóż, nigdy nie czytałem Karla Bartha, bo jest tak liberalny. Cóż, wtedy termin ten nic nie znaczy, jeśli nazwiesz Karla Bartha liberałem, bo to jest dokładnie to, przeciwko czemu walczył, protestancki liberalizm.

Jestem zadowolony z określenia neoortodoksyjny dla wszystkich trzech osób. Widziałem tu rękę, Carter, a potem Hannah. Tak? To jest bardziej umiarkowane, tak? Bardziej umiarkowane.

Powiedziałbym, że bardziej umiarkowani. Oni nie są ewangelikami. Nie nazwaliby siebie ewangelikami, ale są prawosławni.

Są biblijni. Chcą zobaczyć, jak ta biblijna, jak Biblia przekłada się na życie etyczne. To ich interesuje.

I przez to mają na myśli w życiu społecznym, w życiu politycznym, jak teologia biblijna działa w ten sposób? Wiecie, to dobre pytanie. Nie wiem. Musiałbym to sprawdzić.

Nie wiem. Chyba mieli siostrę, o ile pamiętam. Mieli jeszcze jedną siostrę i jeszcze jednego brata.

Brat czy siostra? Okej, i była siostra. Nie wiesz, czy kiedykolwiek wrócił do domu. Była siostra, myślę.

Jest świetna biografia, a ja wspomnę o niej później w ilustracji, którą dam za jakieś trzy tygodnie. Jest świetna biografia Reinholda Niebuhra. Moje nazwisko to Fox.

Jeśli chcesz najlepszą biografię Reinholda Niebuhra, to napisał ją facet o nazwisku Fox. Jest po prostu niesamowity. To świetna biografia, prawda? Okej, to tyle wstępu.

Teraz przejdziemy najpierw do Reinholda, a potem do H. Richarda Niebuhra. Więc, tylko kilka rzeczy na ten temat. Przede wszystkim, to w pewnym sensie odpowiada na twoje pytanie, Kike, ale przede wszystkim, jako pastor w Detroit, uważał liberalizm za bankruta.

Klasyczny protestancki liberalizm wcale nie spełniał potrzeb ludzi w jego parafii i wiedział, że musi być lepszy sposób. I tak, w pewnym sensie, podobnie jak Barth, odkrywa Biblię jako lepszy sposób, dziwne nowe miejsce Biblii. Teraz, jako pastor, odkrywa, że jego głównym zainteresowaniem będzie przyjęcie biblijnego przesłania i etyczne jego zastosowanie.

Więc jako pastor chce aplikacji teraz. O to mu chodzi. W ten sposób aplikacja etyczna jest miejscem, w którym rozstaje się z Barthem, ponieważ czuł, że docenia Bartha i wschodzącą gwiazdę Bartha, oczywiście.

Ci ludzie czytali Bartha i studiowali z Barthem i wszystko. Ale odkrył, że teologia Bartha, słabość teologii Bartha polegała na tym, że nie sprowadzała się do etyki. Teologia Bartha miała wielkość i chwałę, ale czuł, że była niewystarczająca, gdy istniała prawdziwa niemożność odpowiedniego mówienia o etyce chrześcijańskiej i o tym, jak stosować tę wielką teologię w świecie społecznym lub politycznym.

A tak przy okazji, znalazł to samo w Kierkegaardzie, bo pamiętajcie, powiedzieliśmy, jak ważny był Kierkegaard dla Bartha; Niebuhr czytał Kierkegarda, ale znalazł to samo. Więc jego zainteresowaniem było zastosowanie go naprawdę radykalnie. Więc tak to wygląda.

Okej, więc nie wiem, dlaczego to zrobiłem. Więc porozmawiamy o kilku jego pracach. Teraz nadal jesteśmy przy Reinhold Niebuhr, więc oto kilka jego prac.

Nie wiem, dlaczego klaskam, ale nie wiem, jak on to odkrył. Okej, teraz, dzięki jego pracom, zrozumiemy, kim on jest. Moral Man and Immoral Society, napisał to w 1932 roku, Moral Man and Immoral Society.

Okej, teraz to, przeciwko czemu on reaguje w tej książce, to ten rodzaj liberalnego optymizmu, ten rodzaj liberalnego optymizmu teologicznego. W tej książce on w

pewien sposób deprecjonuje optymizm racjonalności, ponieważ liberalny optymizm racjonalności daje ludziom wrażenie, że są w stanie stworzyć racjonalne, dobrze zorganizowane społeczeństwo. To, co robi w tej książce, to kwestionowanie tego rodzaju liberalnego optymizmu racjonalności istot ludzkich i racjonalności ludzkości.

I to, co mówi w książce, i wspomnimy o tym również w następnej książce, i to, co mówi w tej książce, to to, że musimy być politycznymi realistami. Czytając Biblię, jesteśmy politycznymi realistami, ponieważ Biblia mówi o grzeszności istot ludzkich. I Biblia mówi o złu, które jest sprowadzane na ten świat przez naszą grzeszność.

Tak więc Biblia nie mówi po prostu o miłości jako sposobie porządkowania społeczeństwa i radzenia sobie ze złem w społeczeństwie. Biblia mówi również o potrzebie władzy, aby porządkować społeczeństwo i radzić sobie ze społeczeństwem. Więc to właśnie robi w tej książce.

Inną rzeczą, którą tutaj robi, jest stwierdzenie w książce, że relacje między jednostkami są kwestią etyki. Relacje między jednostkami, moja relacja z tobą i twoja relacja ze mną, są kwestiami etycznymi, w których możemy przyswoić sobie biblijne rozumienie miłości, ponieważ miał wysokie mniemanie o tym, że jednostki są w stanie wznieść się ponad egoistyczne życie.

Uważał, że jednostki są w stanie wznieść się ponad swój egoizm, aby dojść do kochającej relacji z innymi jednostkami. Jak więc zatytułował swoją książkę? Człowiek moralny. Jednak druga strona historii jest taka, że relacje między grupami są teraz kwestią polityki.

To jest kwestia polityczna. A relacje między grupami muszą być regulowane przez grupy wzmacniające. Wierzył, że grupy, grupy ludzi, mają to, co nazywał zbiorowym egoizmem.

Więc kiedy umieścisz wiele osób w grupie, masz tam zbiorowy egoizm, a egoizm zastępuje bezinteresowność. Więc jeśli masz ten niespokojny egoizm w tych grupach, to masz możliwą konfrontację i masz możliwość, że jedna grupa będzie chciała przejąć kontrolę nad inną grupą, a to staje się problematyczne dla Niebuhra. Więc jaki jest drugi tytuł książki lub druga część tytułu książki? Człowiek moralny w niemoralnym społeczeństwie.

Człowiek moralny w niemoralnym społeczeństwie. Teraz jest bardzo interesujące, że on sam, oczywiście, wziął swoje główne zainteresowanie, lub jedno ze swoich wielkich zainteresowań, w politykę. Jak chrześcijanin odnosi tego rodzaju sprawy do sfery politycznej? W rzeczywistości założył wspólnotę socjalistycznych chrześcijan, ponieważ Reinhold Niebuhr był, z własnego przekonania politycznego, socjalistą.

Więc założył wtedy bractwo socjalistycznych chrześcijan. Teraz pozwólcie mi powiedzieć słowo o książce Moral Man in Immoral Society, którą musieliśmy przeczytać bardzo uważnie, kiedy robiłem doktorat. Miałem profesora o nazwisku Max Stackhouse.

Nie wiem, czy ktokolwiek czytał cokolwiek Maxa Stackhouse'a, naprawdę niezwykle facet. Max Stackhouse był dość surowym nauczycielem na studiach doktoranckich, kiedy tu przyjechaliliśmy. To nie ma nic wspólnego z niczym, ale pamiętam Maxa.

Ale kiedy weszliśmy, wiesz, wchodzisz na seminaria, gdzie może być was ośmiu na seminarium z profesorem. A Max Stackhouse mawiał, że dzisiaj pójdziemy w stronę żyłki żonglera. Więc to był jego sposób nauczania.

Idziesz w stronę żyłki żonglera, wiesz, idziesz na to. Więc trochę mi to nie odpowiadało. Ale tak czy inaczej, Max Stackhouse poszedł być z Panem.

Oto, otworzyłem magazyn Christian Century tydzień temu i znalazłem nekrolog Maxa Stackhouse'a. Więc odszedł do Pana około półtora tygodnia temu. Ale Max Stackhouse powiedział, że to zły tytuł książki.

Człowiek moralny, jakby jednostki były bezinteresownymi ludźmi, wiesz, i niemoralne społeczeństwo, jakby wszystkie społeczeństwa były samolubnymi grupami ludzi, którzy próbują dominować nad wszystkimi. Więc Max Stackhouse, na naszych seminariach magisterskich, zawsze mówił, że to zły tytuł książki. Tytuł książki powinien brzmieć Człowiek moralny i niemoralny w społeczeństwie moralnym i niemoralnym.

Więc powiedział, że powinniśmy uznać, że nawet jednostki są czasami bardzo samolubne. Powinniśmy uznać, że istnieją pewne grupy, które są bardzo bezinteresowne. Więc czuł, że Niebuhr był świetną książką.

Ale uważał, że trzeba to bardziej wymasować, bardziej zniuansować niż Niebuhr w książce. Właśnie wspominałem o tej książce, próbując dotrzeć do teologii Niebuhra. Dostałmy małe brawa za The Nature and Destiny of Man.

Teraz używam jego tytułów, oczywiście. Więc oto jest, 1943, The Nature and Destiny of Man. Okay, więc teraz to są dwa tomy, oczywiście.

Więc może niektórzy z was przeczytali The Nature and Destiny of Man. Okej, teraz pierwszą rzeczą, o której próbuje mówić tutaj w The Nature and Destiny of Man jest to, że ostateczne rozwiązanie problemów zła w historii, ostateczne rozwiązanie, nie leży w samej historii. Ostateczne rozwiązania, lub ostateczne rozwiązanie problemów zła w naszych historycznych okolicznościach, w naszym historycznym życiu, leżą poza nami w Chrystusie, Odkupicielu.

Tak więc Chrystus jest ostatecznie Panem historii. I to Chrystus nadaje historii ostateczny sens i ostateczne wypełnienie w historii. I to właśnie w krzyżu Chrystusa widzimy to ostateczne znaczenie i ostateczne wypełnienie, ponieważ widzimy miłość Boga wkraczającą w historię i ostatecznie wygrywającą ogólne historyczne realia, które sprzeciwiają się Bogu lub jego królestwu.

Więc ma wspaniałe wyobrażenia o tym, czym jest ostateczne przeznaczenie, czym jest ostateczne wyobrażenie, kto jest ostatecznym Panem historii. Więc to jest piękne. Wiesz, spędza kilkaset stron, robiąc to, ale to piękny rodzaj wyobrażenia.

Okej, teraz druga część tego całego procesu, druga część monety, jest taka, że w międzyczasie chrześcijanie nie mogą uchylić się od odpowiedzialności za to, co dzieje się na świecie. W międzyczasie chrześcijanie nie mogą siedzieć z założonymi rękami i nic nie robić, kiedy stawiamy czoła całemu złu na świecie. To nie jest to, do czego chrześcijanie są powołani.

A chrześcijanie nie mogą w pewien sposób zrezygnować; nie mogą w pewien sposób zrezygnować z wchodzenia w sferę polityki, sferę społeczną i tak dalej. Więc nie chciałby śpiewać, a ten świat nie jest moim domem. Ja tylko przechodzę. Reinhold Niebuhr nie chciałby, żebyśmy to śpiewali, ponieważ ten świat jest naszym domem, a my nie jesteśmy tylko przechodniymi, i musimy stawić czoła rzeczywistości zła i zobaczyć, jak możemy sobie z nią poradzić.

Więc, okej, teraz, są zasadniczo trzy sposoby, w jaki możesz zrezygnować. Więc, są trzy sposoby, w jaki chrześcijanie rezygnują ze swojej odpowiedzialności za to, co dzieje się na świecie. I jest ich wiele w książce, ale są trzy główne sposoby.

Po pierwsze, chrześcijanie mogą zrezygnować z materializmu. To znaczy, mogą być tak zainteresowani tylko sobą i tym, czym jest ich świat, że mogą zrezygnować ze swoich obowiązków, po prostu stając się bogatszymi i zdobywając tylko dobra materialne. Unikasz swojej chrześcijańskiej odpowiedzialności, kiedy to robisz.

To jest jedno, okej? Numer dwa, możesz zrezygnować z niejasno zdefiniowanego optymizmu. Możesz mieć optymizm, który jest niejasno zdefiniowany lub który nie mierzy się z rzeczywistością. A niektórzy chrześcijanie w XX wieku, jeśli chodzi o Niebuhra, niektórzy chrześcijanie zrezygnowali z tego niejasno zdefiniowanego optymizmu.

Jak można być optymistą w XX wieku co do kierunku, w jakim zmierza świat? Niebuhr powiedziałby, że I wojna światowa, II wojna światowa i tak dalej. Więc jak można to zrobić? Okej, i numer trzy, można zrezygnować z pewnego rodzaju dualizmu. Można zrezygnować, mówiąc, cóż, to tylko moja dusza jest zbawiona.

To jest mój największy interes w zbawieniu mojej duszy. Nie mam żadnej odpowiedzialności za ten świat. Ten świat nie jest moim domem, więc nie mam za niego żadnej odpowiedzialności.

Ale możesz zrezygnować z dualizmu. Możesz stać się niemal gnostykiem i żyć w gnostyczny sposób. Duch jest dobry, a ciało złe.

Tylko duch zostanie zbawiony. Nie chcesz mieć nic wspólnego ze światem materialnym. Więc to są trzy sposoby, w jakie ludzie, jak uważał, chrześcijanie wybrali odstąpienie.

On rzuca im wyzwanie w tych książkach. To właśnie tam rzuca rękawicę. Więc okej, okej, nie dałem ci dziesięciosekundowej przerwy.

Jest piątek. Dam wam pięć i pół sekundy przerwy, bo jest piątek, ale dostaliśmy to. Byłem również zainteresowany naszą wczorajszą dyskusją o mówcy.

Dziękuję za to. Co Reinhold Niebuhr myślał o teologii reformowanej? Przypomnienie naszej definicji neoortodoksji, nowej ortodoksji. Nowa ortodoksja opiera się na Biblii.

I ma tendencję do rozumienia Biblii przez pryzmat reformatorów. Więc ma tendencję do robienia tego. Jasne, oczywiście, to zabawna historia o Niebuhr, nie H. Richardzie.

To dwie odrębne osobowości. Ale to zabawna historia o Reinhold Niebuhr, ponieważ wykładał w klasie. Dostawał wszystkie swoje rzeczy.

I pobiegł do swojego biura, zostawił wszystko, a potem poszedł i przemawiał na jakimś zebraniu związkowym lub czymś takim. Następnego ranka wróciłem do klasy. Więc mają zabawne zdjęcie Niebuhra.

Powiedziałby jednak, że teologia reformowana jest zbyt izolująca od politycznych realiów życia w Ameryce, o których wie. Zna życie w Ameryce w kategoriach tego, o czym rozmawialiśmy: niskie płace, okropni kapitaliści panujący nad robotnikami itd. Krytykuje więc teologiczny, filozoficzny system, który nie wydaje się radzić sobie z realiami codziennego życia.

Jeśli jest jakieś słowo, którego zazwyczaj używasz w odniesieniu do Niebuhra, zwłaszcza Reinholda, to jest to, że był politycznym realistą. Chce, żeby te rzeczy miały znaczenie na spotkaniu związkowym na końcu ulicy. I myślę, że właśnie w tym miejscu może się nie zgadzać.

Tak. Myślę, tak, nie sądzę, żebyśmy chcieli robić z tego dużo. Ale myślę, że ogólnie rzecz biorąc, to byłoby prawdą.

Ponieważ Barth napisał całą książkę o Kalwinie i jego teologii itd. Niebuhr, w pewnym sensie, widzi świat trochę bardziej jak Luter. A mianowicie, widzi paradoksy świata i zło świata, i jak sobie z nim radzić i jak z nim walczyć itd.

Więc myślę, że to byłoby trochę prawdą. Tak. Teraz, minęło sporo czasu odkąd czytałem tę biografię Foxa.

Więc muszę do tego wrócić, żeby to sprawdzić. Ale tak naprawdę mam historię, którą opowiem wam później, kiedy będziemy rozmawiać o fundamentalizmie, o tym, co mi się przydarzyło, kiedy czytałem biografię Niebuhra w Foxie w samolocie. Ale to nie na dziś.

Więc, coś jeszcze? OK. Teraz H. Richard Niebuhr. Właśnie wspomnieliśmy o H. Richard Niebuhr.

H. Richard Niebuhr był również krytykiem teologii liberalnej. Z jego punktu widzenia teologia liberalna była teraz bankrutem. Teologia liberalna nie dotrzymała obietnic.

Więc musimy coś zrobić. Naprawdę musimy przemyśleć teologię amerykańskiego chrześcijaństwa w sposób biblijny i sensowny. Teraz, co on robi, a to jest w programie PowerPoint.

Myślę, że PowerPoint jest na Blackboardzie. Więc nie musisz tego zapisywać. Ale dajmy małą rękę Królestwu Bożemu w Ameryce, 1937.

Teraz pozwólcie mi powiedzieć, że w amerykańskiej teologii chrześcijańskiej jest to jedno z najstydniejszych zdań, jakie kiedykolwiek napisano. Mam na myśli, że to rodzaj zdania ze snu. Siadasz, kiedy piszesz i zastanawiasz się, co przyciągnie uwagę ludzi.

Cóż, to przyciągnie uwagę ludzi, ponieważ to były jego słowa o amerykańskim protestanckim liberalizmie. Powiedział, że Bóg bez gniewu wprowadził ludzi bez grzechu do królestwa bez sądu poprzez posługi Chrystusa bez krzyża. I w tym jednym zdaniu, w zasadzie zrównał amerykańską teologię liberalną.

Ponieważ ci ludzie, ci liberałowie, nie wierzyli w gniew Boga. Nie wierzyli w grzechy ludzi. Nie wierzyli, że istnieje jakikolwiek sąd, pod którym stoimy.

I oni w to nie wierzyli. Wierzyli, że Chrystus był dobrym człowiekiem. Ale nie wierzyli w nic, co dotyczyło jego administracji na krzyżu.

Więc tym zdaniem, które tak pięknie identyfikuje H. Richarda Niebuhra w jednym zdaniu. Zwróć uwagę na tytuł książki, Królestwo Boże w Ameryce. Więc to jest tutaj całkiem niesamowite.

To jest H. Richard Niebuhr. I tę książkę musisz znać. I umieść te książki na swojej liście lektur, dobrze? Nature and Destiny of Man, More Manly, More Society i Kingdom of God in America.

Wiemy, że będziesz mieć dobre lato czytając te rzeczy. Jasne, Jen? OK. Więc jeśli chodzi o Niebuhra, dużo mówi o klasycznym liberalnym protestantyzmie.

To jest inne niż to, co słyszałeś w amerykańskiej teologii liberalnej. Nie, nie. Używam tych określeń zamiennie, tak.

Ponieważ liberalna teologia, klasyczny protestancki liberalizm, choć narodził się w Niemczech, naprawdę zakorzenił się tutaj w Ameryce w denominacjach i kościołach i wszystkim. Więc tak. Więc nie, to jest to samo.

OK. Coś jeszcze? W porządku. Pozwól mi przejść do D, Christ i Culture.

I to jest najstynniejsza książka H. Richarda Niebuhra. A ponieważ poświęcamy tej książce dużo czasu, umieściłem ją jako osobną rzecz w twoim zarysie. Tak więc, to jest wspaniałe dzieło H. Richarda Niebuhra.

Niektórzy z was, jak się wydaje, przeczytali przynajmniej fragmenty Christ and Culture. Wiem, że chcielibyście umieścić to również na swojej liście lektur na lato. Dodajcie to do swojej listy lektur na lato.

I zauważ, że zrobimy cztery rzeczy. Ale przede wszystkim, zrobimy tutaj wprowadzenie do tego. Więc zacznę od tego.

I wrócimy do tego w przyszły poniedziałek. OK. Więc, wstęp.

Teraz, gdybym miał ująć w jednym zdaniu, o czym jest ta książka, moje zdanie brzmiałoby: jaki jest związek między chrześcijaństwem a kulturą ludzką? Jak chrześcijaństwo odnosi się do kultury ludzkiej? Czy odnosi się do kultury ludzkiej? Czy odnosi się do świata, w którym żyjemy? Więc to właśnie próbuje pokazać ta książka. Próbuje to zademonstrować. Jaki jest związek Chrystusa z kulturą, chrześcijaństwa z kulturą? OK.

Teraz, co się dzieje w książce, to to, co postanawia zrobić, jak postanawia podejść do tematu, to to, że przygląda się pięciu modelom, pięciu sposobom, które odkrył w historii chrześcijaństwa. Przygląda się pięciu sposobom, w jakie kościół próbował odpowiedzieć na to pytanie. Teraz, zauważysz, co zrobiłem; jednak w twoim zarysie wybrałem trzy sposoby, trzy z pięciu.

A powodem, dla którego to zrobiłem, jest to, że jego środkowe grupy trochę się ze sobą łączą. Więc nie będę zajmował się wszystkimi pięcioma. Zajmę się trzema głównymi: Myślę, że trzema głównymi, opozycją między Chrystusem a kulturą, syntezą Chrystusa i kultury oraz Chrystusem a kulturą w kontekście.

OK. Teraz, kiedy mówi o Chrystusie, więc mówi o Chrystusie i kulturze. Kiedy mówi o Chrystusie, mówi o tym, jak wcielony Chrystus jest kluczem dla ludzi, aby zrozumieli samych siebie.

To przez Boga przychodzącego w ciele. Pamiętasz Jana 1:14, jak ważne to było dla Karla Bartha? To Bóg przychodzący w ciele jest kluczem do tego, jak chrześcijanie rozumieją siebie w tym świecie, jak rozumieją świat, jak rozumieją Boga i jak rozumieją dobro i zło. Więc kiedy używa słowa Chrystus w tej książce, to właśnie to ma na myśli.

Kiedy używa słowa kultura w książce, ma na myśli środowisko, które ludzie tworzą w otaczającym ich naturalnym świecie. Więc kiedy mówi o kulturze, mówi o środowisku, które my, ludzie, tworzymy w otaczającym nas naturalnym świecie, za pomocą którego kształtujemy ten naturalny świat. Więc jak kształtujemy naturalny świat? Jak to robimy? Robimy to za pomocą nauki.

Kształtujemy świat za pomocą matematyki. Kształtujemy świat za pomocą architektury. Architektura kształtuje świat przyrody, prawda? Architektura mówi ci coś o świecie, w którym żyjemy i o tym, co o nim myślimy.

Robimy to poprzez sztukę. Robimy to poprzez muzykę. Mam na myśli, że robimy to na wiele sposobów, w jaki kształtujemy nasze otoczenie.

Teraz jestem przekonany, że najważniejszym z nich jest język. Język to kultura. Niektórzy z was są filologami, prawdopodobnie, nie wiem, albo lingwistami.

Ale język jest kulturą. A więc język mówi i w pewnym sensie ożywia kulturę. I oczywiście Niebuhr jest tym również bardzo zainteresowany.

Ale pytanie brzmi, jak ludzie kształtują kulturę? Jak to robimy? I jakimi środkami kształtujemy kulturę? Tak więc, jest to książka o Chrystusie i kulturze. I to właśnie ma na myśli mówiąc o Chrystusie. I to właśnie ma na myśli mówiąc o kulturze.

Więc teraz spróbuje zapytać samego siebie, cóż, co widzieliśmy w historii kościoła? Jak te dwie rzeczy są ze sobą powiązane? I używamy tych trzech modeli. Okej, cóż, miłego dnia.

To jest dr Roger Green i jego wykład na temat amerykańskiego chrześcijaństwa. To sesja 22, Neo-Orthodoxy and Social Crisis, część 2.